

paa hvilken Fællesforsætningen skal ordnes, ogsaa er en retlig Grundvold. Folkets Retsbevidsthed kan ikke taale i lang Tid at forvirres. Naar vi, hver Gang vi efter nyt Valg modtage vor Plads, gjentage Guden, at vi ville holde Rigets Grundlov, saa kan Meningen ikke være den, at vi tilsige ikke selv at ville krænke en eller anden af dens Forskrifter; thi dertil behøvedes ingen særlig Ed af os ligesaa lidt som af Landets øvrige Borgere. Naar vi altsaa aflægge den, saa maa Betydningen være, at vi skulle mindes om, som den ærede Rigsdagsmand for Holbøks Amts 2den Valgkreds saa ofte har sagt, at vi ere satte som de rette Vogtere af det Depositum, Majestaten nedlagde i Folkerepresentationens Hænder, og altsaa, naar der er reist Tvivl, om den skeer sin Fyldest, eller den bliver rokket og krænket, kunne vi ikke selv være Dommere; men det bliver nødvendigt, at Sagen henvises til dem, som alene kunne have den lovlige Besøielse til at udtale Dommen.

Jeg er overbevist om, at hvad enten den ærede Premierministers Fortolkning af Danmarks Riges Grundlov maatte indeholde den sande Mening eller ikke, enten der altsaa maatte være en lovlig Hindring for danske Embedsmænd til som Rigsdagsmand at udtale deres Mening eller ikke, at det i Længden kun lidet vilde baade Regjeringen, selv om det skulde blive en almindelig Anskuelse, at det var en anden Maalestok, der skulde og burde

anlægges paa Udtalelser eller Afstemninger, naar de udgik fra Embedsmænds Mund. Jeg kan ikke med Taushed billige, hvad han udtalte, at det intetsteds var blevet taalt, at Embedsmændene optraadte saa fjendtligt imod Regjeringen som her. Jeg er overbevist om, at han derved ikke har stiget til Sindelag eller Motiver, skøndt det kunde ligge i Ordene. Men ogsaa vi, skøndt vi ikke som Ministeriet staae som Statens første Embedsmænd, have en Forpligtelse til kun at lade os lede af vor bedste Overbeviensning, og i den Stilling, som Medborgere have betroet os, stræbe vi kun af bedste Evne efter hvad vi maae ansee for det Heles Vel, uden at deri skjuler sig noget personligt Fjendskab eller Mistillid. Vi maae afvise for eget saavel som for alle øvrige Rigsdagsmænds Bedkommende, hvad den ærede Folkethingsmand for Holbøks Amts 2den Valgkreds talte om, at vi drevs ned af en Strøm, omfulde af en Mistillid, hvis Rod vi i Grunden ikke kjende. Der er saa ofte fremhævet de Kjendsgjerninger, der have begrundet den, at man ikke med Føie kan sige, at Nogen skulde gaae hen og handle uden at vide, hvad der ledede ham, at man skulde vedblive at skyde sig hen under uklare Stemninger og halv ubevidste Følelser. Der er nok, hvorpaa man med rolig Overveielse og med Besindighed kan henvende sin Opmærksomhed for at begrunde sin Dom.